

[Nørdqvist.]

gældende regler, og jeg anbefaler derfor at stemme imod de af et mindretal stillede ændringsforslag om generelle hastighedsgrænser. I den radikale gruppe findes der imidlertid tilhængere af generelle regler, og en talsmand for disse vil senere tage ordet.

Jeg kommer så til det sidste spørgsmål, nemlig de spirituspåvirkede motorførere. Den triste baggrund for, at Folketinget endnu en gang skal tage stilling til dette meget vanskelige problem, er den kendsgerning, at antallet af spritbilister både absolut og relativt er stigende, og at denne kategori er indblandet i ca. 10 pct. af alle færdselsuheld. Hr. Holmberg nævnte før, at 18 pct. af dem, der dræbes i trafikken, dræbes på grund af spirituspåvirkede motorførere. Jeg vil ikke benægte dette tal, og det er jo et tal, der er forfærdelig tragisk. Men jeg tror godt, jeg må sige, at det, der tæller meget i denne forbindelse, og det, der får statistikken i vejret, er de unge mennesker, der under en fest drikker sig berusede og dernæst stjæler en bil. Vi ser flere gange om året, hvorledes det går med 2, 3, 4 dræbte i disse enkelttilfælde, og det betyder meget.

Hvad man skal gøre ved denne gruppe unge mennesker, ved jeg ærligt talt ikke. Men jeg tror ikke, at hverken promillegrænser eller noget andet i den retning overhovedet har nogen effekt. Hårde straffe har tilsyneladende heller ikke virket, og den propaganda, som man i den bedste hensigt har ført mod denne gruppe lovovertrædere, er beklageligvis slået fejl. Problemet er der fortsat, og det er næsten uløseligt, men færdselssikkerhedskommissionen og senere straffelovrådet har kulegravet emnet, formentlig for at finde nye veje. At det kun delvis er lykkedes, fremgår af de afgivne betænkninger, idet det væsentligste resultat er, at man på ny hiver de faste promillegrænser op af skuffen. Man ændrer det strafbares indhold, idet man kriminaliserer ikke som nu køreevnen, men indtagelsen af et vist kvantum spiritus, altså promillen.

Færdselssikkerhedskommissionens betænkning har været til høring hos sagkyndige. Kommissionens forslag om faste promillegrænser har fået tilslutning blandt flere fremtrædende jurister, men det er værd at fremhæve, at Den danske Dommerforening, der repræsenterer dem, der har

skoen på, ikke finder, at der er behov for en ændring af den gældende regel. Hvis man imidlertid ønsker faste grænser, har sagen dog ikke synderlig juridisk interesse mere, i hvert fald ikke for så vidt angår skyldspørgsmålet.

Derimod er det værdifuldt at kende den lægelige sagkundskabs stilling til de forelåede biologiske målinger. Det er derfor rimeligt, at retslægerrådet er blevet hørt, men det er mindre forståeligt, at rådets indstilling ikke er blevet fulgt. Retslægerådets flertal kan ikke anbefale at indføre faste promiller som eneste bevis. Rådet anfører til støtte herfor for det første, at blodalkoholanalysen er behæftet med en vis usikkerhed, for det andet, at der er betydelige individuelle forskelle i følsomheden over for alkohol. Som eksempel er nævnt, at samme kvantum spiritus hos samme person på samme tidspunkt efter indtagelsen, men under forskellige omstændigheder, kan give en promille, der varierer fra 0,15 til 1,15. Dernæst peger rådet på vanskelighederne ved tilbageregning, som vi heller ikke slipper for efter de foreliggende ændringsforslag, og til sidst siger man, at ud fra et biologisk synspunkt må man tage afstand fra at tillægge små koncentrationsforskelle principiel betydning, og det gør man uanset, hvor grænsen lægges. Lad mig nævne, at der tages 3 blodprøver af enhver, der sigtes for spirituskørsel, og gennemsnittet af disse 3 prøver beregnes, og det er så resultatet. Enhver kan se, at retslægerrådet har ret, når det siger, at det er af principiel betydning. Tænk på de medborgere, hvis slutresultat bliver 0,96 og ikke 0,94 eller 0,95! Et enkelt medlem af rådet, professor Kruhøffer, tilslutter sig en promillegrænse, men den er dog 1,2 med tillæg af en usikkerhedsmargen på 0,15, så vidt jeg forstår ikke uden betænkeligheder, men mestendels af juridiske grunde. Men vi må vel indrømme, at når vi befinder os deroppe, er vi også i nærheden af det punkt, hvor selv de hårde be nægttere bryder sammen.

Det er kendt, at blodprøverne på det sidste har fået nogle skarpe skud for boven, og alcotestprøverne er heller ikke gået ram forbi. Det eneste sikre, der kan siges om promiller, er, at de i hvert fald ikke siger noget som helst om den pågældendes påvirkethed.